

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

UNGDOMSVÄNNEN

FRISKA VINDAR

ILLUSTRERAD TIDNING FÖR
SVENSKA MISSIONSFÖRBUNDETS UNGDOM

Utkommer den 5 och 20 i varje månad.
Pris: Postpren.: 1: 60, på Exp. (minst 5 ex.) 1: 50; lösn. 10 öre.

N:r 14.
20 Juli.

REDAKTION:
BRUNO NYSTRÖM. THEOD. ANDERSON.

Årg. 20
1916.

Förtala ej din nästa.

Du skall icke gå med förtal bland ditt folk; du skall icke stå efter din nästas blod.
3 Mos. 19: 16.

Trots de allvarligt varnande orden »du skall icke gå med förtal bland ditt folk», finner man mer än kärt är, hurusom förtalet, skvallret och örontasslandet ofta vill inblanda sig i de troendes samtal — för att ej tala om de icke troendes.

Förtal är en styggelse för Gud (Ords. 6: 16, 19). Att Guds barn böra avhålla sig därifrån, lär oss psalmisten, då han säger: Avhåll din tunga från det som är ont och dina läppar från att tala svek (Ps. 34: 14).

Varför skola vi då tillåta oss att tala sådant, som är förbjudet, som är orent och ohälsosamt för vårt andliga liv?

Är det månne därför, att vi äro så fattiga på kärlek, som vi så handla? Vi hava kanske icke Guds Helige Ande helt inneboende i våra hjärtan? Vore Gud den verkande kraften i oss, så hade vi ock kärlek, ty Gud är kärlek. Och kärlek är Guds bild i människan, den är fullkomlighetens band och lagens fullbordan, emedan den sammanfattar alla dess fordringar.

Därför — faren efter kärleken (1 Kor. 14: 1). Låtom oss i tro och förtröstan söka den sanna kärleken. Då skall det bli oss möjligt att bortlägga och kväva förtalets ande. Endast genom den rena brödrakärleken är det oss möjligt att efterkomma Guds bud: Du skall älska din nästa såsom dig själv (3 mos. 19: 18).

Låtom oss vidare, som aposteln säger, med all ödmjukhet och saktmodighet, med långmodighet fördraga varandra i kärlek, vinnläggande oss om att bevara Andens enhet genom fridens band (Ef. 4: 2, 3).

Om vi såsom varande Guds barn, hans egendomsfolk och Jesu Kristi medarvingar

mera aktade på vårt tal och vår vandel i det dagliga livet och prövade, vad som är behagligt för Herren (Ef. 5: 10), så skulle helt säkert många dåliga och förnedrande uttryck utebliva.

Är ditt hjärta besmittat av förtalets giftiga ande, så driv den ut. Värna dig med Kristi sinne och öva dig i tro och kärlek. »Bliv ett föredöme för de troende i tal, i umgänge, i kärlek, i tro, i renhet.» Tag Jesus, det sanna ljuset (Joh. 1: 9), till din förebild och ledstjärna, och när du frestas att göra något, som du ej finner vara i överensstämmelse med Guds vilja, så fråga dig själv: »Hur skulle Jesus tala och hur skulle han göra, om han vore i mitt ställe?»

Huvudsumman av vad jag velat säga är: Bevisa aldrig din nästa något ont, av vilket slag det än må vara, ty en sådan handling står i strid mot Herrens bud och stadgar.

Betänk, vad du gör, då du lättsinnigt och tanklöst tadar din nästa. Tänk på, vad du säger, innan du kringför rykten, vilkas grund du ej känner. Och om du måste uttala en dom över någons fel och brister, så låt det ske i skonsamhetens och kärlekens anda.

Förgät ej den gamla lärdomen: »Hör du något ont, så säg det inte efter.»

E. Z—m.

Gossen och sippan.

Gossen.

*Sippa invid tuva grön,
I din vårskrud frisk och skön,
Du är vit som vinterns flinga,
Fula fläckar har du inga,
Du har doft men ingen tagg,
Du är ren som vårens dagg.*

*Säg mig, vårens vackra brud,
Varifrån du fått din skrud,
Varför du ditt rena öga
Oftast vänder mot det höga,
Men, när mitt du möta vill,
Stundom sluter blicken till.*

Sippan.

*Skaparen mig skruden skänkt
Och med dagg dess färger stänkt.
Ögat vänder jag allena
Mot det ljusa, mot det rena,
Men då mörkret kring mig går,
Jag med slutet öga står.*

*När jag såg din rena blick,
Då den mot mitt öga gick,
Och jag på din framtid tänkte,
Kanske tårar mot dig blänkte,
Kanske slöt jag blicken då
För att alltid se dig så.*

A. W. 5.

Elizabeth Fry.

För U. F. V. Av fil. mag. Ester Nilsson.

I.

Englands historia är rik på stora kristna personligheter. Vi behöva blott nämna namn sådana som William Gladstone, Florence Nightingale, Chinece Gordon, William och Chaterine Booth, Josephine Butler. De flesta av oss känna till, vad dessa män och kvinnor utträttat för mänskligheten. Till denna skara hör Elizabeth Fry (uttalas Fraj), reformatorn på fängelsernas och fångvårdens område. Hennes verksamhet infaller under förra hälften av 1800 talet och är av så genomgripande och omfattande betydelse ej blott för England utan ock för hela Europa, att den med fog kan betecknas som epokgörande.

Elizabeth Gurney, som hon hette före sitt äktenskap, blev likväl icke genast färdig för sin livs uppgift. Vi få följa henne många år framåt, innan vi skönja densamma. Hon föddes i staden Norwich den 21 maj 1780. Fadern var en framstående köpman, vilken tycks icke endast ha varit talangfull och belevad utan också ha ägt ett varmt hjärta för alla lidande. Han tillhörde kväkarnas sekt, men genom sina vidsträckta affärsförbindelser avlägsnades han mer och mer från sina trosförvanter. Modern, känd som en strålande skönhet, var en god mor för sina tolv barn, som hon efter det ljus, hon ägde, sökte leda på de rätta vägarna.

År 1786 flyttade familjen till Earlham Hall, ett vackert beläget lantgods ett par

mil från Norwich. Här fingo barnen njuta av ett friskt och härdande lantliv. Men efter några år drabbades familjen av en smärtsam förlust, i det att modern efter en kort sjukdom rycktes bort. Det var ett hårt slag för make och barn men i all synnerhet för den tolvåriga Elizabeth, som älskade sin mor med en nästan svärmisk kärlek. I hemmet var det nu egentligen ingen, som riktigt förstod den lilla flickan. Hennes lynne var ojämnt och ytterst känsligt. Hon visade sig upprorisk mot allt slags tvång, men vek och foglig, då hon behandlades med mildhet. Oaktat hon var begåvad, började hon efter moderns död lägga i dagen en oroväckande motvilja för studier.

Elizabeth Fry.

Ären gingo emellertid, och allt tycktes förbli sig likt på Earlham Hall, där ett glatt och otvunget sällskapsliv med musik och dans fördes. Elizabeth deltog i detta så mycket som hennes hälsa medgav. »Hennes långa, smärta figur rörde sig med behag och ledighet. Hon var ock en skicklig ryttrinna, och i sin skarlakansröda ridträkt väckte hon allmän beundran för sitt ståtliga utseende och sin hållning. Hennes ansiktsdrag vid uppväxtåldern skildras såsom vackra och intagande, ett rikt ljus hår förhöjde deras milda uttryck».

Under den tid, vi nu äro inne på, härskade en allmän likgiltighet för religiösa ting, ja gudsförnekelse och förrakt för allt heligt hörde så gott som till god ton.

Genom umgänge med begåvade män och kvinnor av dåtidens anda smittades också ungdomarna Gurney. Ibland gästades hemmet av framstående kristna ur »vänernas samfund», som kväkarna kallades, och dessa tyckas också ha utövat ett visst inflytande.

Elizabeth intresserade sig först ej för religion. Genom sin kärlek till naturen kom hon likväl så småningom till tro på en Gud. Hon säger på ett ställe i sina dagböcker: »Jag älskar naturen och att genom den se upp till naturens Gud. Jag har ej mera religion än så, och i det lilla, jag har, är jag icke det minsta varm eller hängiven; men när jag betraktar naturens skönhet, kan jag ej annat än tänka på källan, varifrån en sådan oändlig rikedom flödar.» Snart spåras också en stark inre längtan hos henne efter »sanning» och »dygd». Hon försöker förbättra sig själv men kommer ständigt till korta i sina bemödanden. Från denna tid ha vi följande dagboksanteckningar: »Sedan en tid har jag varit i ett underligt tillstånd; jag liknar ett skepp, utdrivet på havet utan styrman, mitt hjärta och sinne äro nedtryckta, och jag behöver något att stödja mig till... Den tanken har uppstått hos mig, att om jag hade någon religion, så kunde jag bli bättre, än jag är. Vilken tröst och lycka det måtte vara att hava en verklig tro, vilken lättad i bedrövelsen; jag känner nog av livet för att inse, att det behöves en kraft, som uppehåller och stödjer oss under alla svårigheter och som leder oss stadigt på dygdens väg.» Så famlade och sökte den sjuttonåriga Elizabeth, tills slutligen ljuset från ovan föll in i hennes själ.

År 1798 besöktes Norwich av en kväkare från Amerika vid namn William Savery. Denne man var en upplyst och varm kristen, vars hela liv präglades av allvar och sanning. Familjen Gurney besökte hans möte. På Elizabeth gjorde hans ord det djupaste intryck, och efter mötet hade hon några samtal med honom. Genom dessa tycks hon ha kommit till ett verkligt avgörande. I sin dagbok skriver hon: »I dag har jag

känt att det finns en Gud... Vad Savery har talat och vad jag har känt, kan jag likna vid ett uppfriskande regn, som nedfallit på den under årtal torra jorden.» Från nu försvinner hennes längtan efter världsliga nöjen, och hennes andliga liv vinner stadga.

Fadern, som icke med odelad glädje såg Elizabeths religiositet tilltaga, beslöt att under en »säsong» skicka henne till London, i tanke att de olika förströelserna under en sådan skulle göra slut på det andliga svärmeriet. Elizabeth gav sitt bifall till förslaget och reste. Hon ville nämligen dels pröva sig själv och dels själv se och bedöma.

I London infördes hon i ett det mest växlande nöjesliv. Hon besökte teatrar, baler och musikaliska tillställningar, men av allt tycks det endast ha varit musiken, som skänkte henne någon egentlig njutning. Hon sammanträffade också med William Savery och bevistade ånyo hans möten samt umgicks med andra kristna. Vid dessa tillfällen kände hon en inre tillfredsställelse.

Efter några veckor var Elizabeth trött på nöjeslivet i London och begav sig hem till det stilla Earham Hall, ännu fastare besluten att fortsätta på den väg, hon slagit in på. Hon lärde sig nu förstå, att kärleken till Gud består i tjänande. Hon började därför att besöka traktens sjuka och fattiga och inrättade en skola för fattiga barn. Denna bestod i början av en enda liten fattig pojke, men växte snart, så att den slutligen ägde sjuttio elever. Dessutom höll hon söndagsskola. »Jag kan inte utgiva mig för mycket», skriver hon, »det finns intet arbete, som giver mig en sådan tillfredsställelse, som att undervisa den fattigare klassen.»

Ännu hade hon ingen aning om, vad som skulle bli hennes livskall. På ett ställe säger hon: »Vilken väg jag skall gå i livet är ännu dolt för mig. Mätte jag gå den, som jag bör gå! Men glöm icke, huru mycket mera frestande det är att välja det lättaste än det svåraste, och dock, ingå icke i svårigheterna för svårigheternas egen skull! Sök icke att ledas av människor utan av samvetet!»

Så småningom lade Elizabeth bort alla prydnader och utbytte sina ljusa eleganta toaletter mot dräkter av enklare snitt. Men redan år 1799 anlade hon kväkarnas dräkt, bestående av en enkel mörk klänning med en vit halsduk lagd i kors över bröstet och en åtsittande vit mössa med hög kulle. »Hon var då av själ och hjärta en medlem av *vännernas samfund*, hon hade övervunnit alla tvivel och slitningar, som så länge hindrat henne att taga steget fullt ut, av vilka slitningar icke de voro minst svåra, som uppkommo genom nödvändigheten för henne att i mycket skilja sig från de sinas levnadssätt, vanor och bruk, som hon hittills delat och följt.»

Vid denna tid erhöll hon ett giftermålsanbud från en rik affärsman i London, Joseph William Fry, även han kväkare. Elizabeth var villrådig, hur hon skull göra. Hon tänkte nämligen, att ett äktenskap vore ett hinder i det arbete, som hon trodde Gud hade i beredskap för henne. Efter moget övervägande och efter samråd med kusin Joseph Gurney Bevan, för vilken hon hyste ett stort förtroende, beslöt hon likväl att skänka Joseph Fry sin hand, och i aug. 1800 stod deras bröllop. Äktenskapet blev i sanning lyckligt. Mr Fry understödde rikligt sin hustru i hennes filantropiska verksamhet, och så ofta hans arbete tillät, följde han henne på hennes resor. En stor barnskara växte med tiden upp kring de

båda makarna. År 1822 föddes deras elvte barn. — De första åren av äktenskapet tillbragtes i London. Mrs Fry ägnade sig med liv och lust åt de husliga plikterna, men hon hade också tid övrig för annat arbete. Hon hjälpte fattiga och sjuka i stor utsträckning och deltog i arbetet inom flera välgörenhetsinrättningar och skolor. Hon började även att tala i andliga ting, ehuru helt anspråkslöst.

Efter några år flyttade familjen till lantgodset Plashet. Med ombyte av vistelseort följde nya förpliktelser och ökat ansvar. Framför allt barnen och det stora antalet tjänare ställde större krav på Mrs Fry.

Med tiden blev hon en allt allvarligare kristen. Tolerans och vidsynthet följde henne likväl städse. Hon ägde ett lyckligt hem men blev icke förskonad för provande sorger. Ofta gjorde döden sitt inträde bland hennes nära och kära. År 1809 miste hon sin far. Han dog i den tro, som blivit henne så dyrbar, vilket gladdade henne. Vid hans begravning kunde hon av tacksamhet till Gud icke tala utan började bedja högt, och detta ehuru hon av naturen var ytterligt blyg och tillbakadragen. Med denna lilla händelse inträdde ett nytt skede i hennes liv. Isen var bruten, och hon började tala och bedja högt på kväkarnas sammankomster. Ja, hon blev snart en så allmänt erkänd talare, att hon själv fruktade, att det myckna berömmet skulle göra henne uppblåst.

INFÖR DÖDENS ALLVAR.

Den amerikanske översten Allen var en ivrig fritänkare. Då han en gång höll på att läsa en uppsats mot kristendomen för en vän, fick han underrättelse om, att hans dotter ville se honom.

Hon hade länge varit sjuk och höll nu på att dö. Då han kom till henne, sade hon: »Jag är så rädd för döden. Skall jag tro på, vad du har lärt mig, då är det förskräckligt att skiljas hädan; skall jag tro, vad min fromma moder har lärt

mig, tycker jag, att det vore skönt att gå hem.» Fadern blev mycket uppskakad och sade till sin älskade dotter: »Min kära vän, tro det, som mor har lärt dig!»

På samma sätt säges det, att när Ernest Revan såg, att hans dotter skulle dö, kallade han en protestantisk präst, den förnämsta ibland de liberala. Och denne ansåg det bäst att för den döende läsa Guds ord, isynnerhet Johannes evangelium, utan att tillägga några egna ord.

Några bilder från Machengs sjukstuga.

För U. F. V. Av D. R. Wahlquist.

II.

Lantbrukaren U., som är från de östra bergen, kom till oss strax före julen 1915. Inte kunde han själv gå utan bars på en bår hit. Han har nu varit här i snart fem månader. Då han kom, var högra underbenet avbrutet, och i ett stort sår, från vilket rann var och blodblandat vatten i mängd, stack ena benpipan ut.

En dag, då han varit ute och huggit ved och med sin vedbörda var på hemvägen, råkade han trampa på snöret till en utmed vägen gillrad hagelböss. Skottet gick av. Flera dussin stora hagel trängde in i benet. Mannen föll, och i fallet avbröts dessutom benet. Egentligen avsåg gillret de vilda djuren, tigrar och leoparder, som stundom begiva sig ända fram till människoboningarna; men man-

nen, som utsatt det, hade försummat att genom anslag kungöra dess plats för traktens befolkning. Denna försummelse lades honom nu till last, och ehuru en fattig man med flera barn att försörja dömdes han att bekosta läkarevård, och om U. i framtiden bleve en invalid, oförmögen att försörja sig och de sina, då svara för deras uppehälle.

Såsom alltid vände de sig först till en kinesisk doktor, och först sedan genom hans behandling skadan ytterligare för-

värrats, bars han hit. Tecken till kallbrand hade då visat sig. Under de år, vi plåstrat med lidande av alla slag, har jag lärt mig att icke misströsta. Kinesen har en underbar fysik, och den naturliga läkekraften synes hos honom vara större än hos européen. Han blev alltså mottagen. Vid första rengöringen av såret plockades en massa hagel ut. En lämplig skena snickrade jag själv ihop, och så lades han till sängs med en större skål under skenan för att upptaga det blodvatten och var, som trots ett tjockt förband trängde genom detsamma. Så gott som förhållandet medgav, sattes benet i rätt läge. Läkningen tog en lång tid. Hagel efter hagel plockades bort. Mängder av var muskelsenor stöt-

tes bort, men mannen blev allt bättre. I februari hade benändarna vuxit ihop. Vi kunde nu gripa an med de benbitar, som voro döda och därför måste bort. Den operationen utfördes, medan mannen låg i sin säng. Sedan dess ha vi ännu ett par gånger fått utföra samma operation.

För U. var det en stor dag, då han med tillhjälp av kryckor kunde lämna sängen och vistas uppe. Nu börjar han även utan krycka gå omkring. Men den

Lantbrukaren U., medhjälparen i sjukvården, Yang, och vårdshusvården Liu.

Interiör av sjukhuset i Macheng.

förra rörligheten återvinner han ej, ty genom förlusten av senskidorna gör ej foten samma tjänst som förut. U. är likväl glad. Han strålar av glädje och säger: »Ni här på missionsstationen ha räddat mitt liv. Hur skall jag, en fattig man, kunna återgälda er godhet!» Vad som ej minst gläder oss är, att hans hjärta synes öppet för evangelium. Ofta ser jag honom läsa Guds ord.

III.

Det var dagen för församlingens årsmöte i Macheng i mars. De kristna från utstationerna hade redan börjat anlända, männen till fots och kvinnorna på skottkärror. Då bars på en bår en man hit, vilkens bleka, lidande drag tydde på en svårare sjukdom. Denne man var vårdshusvärdens Liu. När jag lyfte på täcket, som låg över honom, såg jag en syn, vilken kom även mig att rygga tillbaka och instämma i de närstående utrop: »Vad skall man göra för denne man!» Vänstra underbenet var ju som i för-

ruttelse. Stora varslamsor fyllde de öppna såren. Det skinn, som ännu var ofördärvat, hade lossnat från musklerna. Tomrummet mellan dessa och skinnet var fyllt med var och blodvatten. Det hela spred en stank så vedervärdig, att man måste hålla för näsa och mun.

Ordet nej får aldrig, där hjälp bör och kan givas, huru obehaglig och svår tjänsten än är, förekomma i missionärens ordbok. Han är först och främst tjäna-

ren, som med villighet och glädje skall giva sin tjänst åt alla. Även denne man blev mottagen.

Den första behandlingen måste dock äga rum i det fria. Varslamsa efter varslamsa klipptes bort. Varet, som trängt ända in i knäleden, dels kramades, dels spolades bort. Efter ett ihärdigt arbete, under vilket den sjuke, som ej var bedövad, mer än en gång utropat: »är det ej snart färdigt? jag kan ej utstå dessa plågor, låt dem få bära mig hem för att dö», hade vi hunnit så långt, att för-

Patienter vid sjukhuset för kvinnor i Macheng.

band kunde anläggas och mannen erhålla rena kläder samt bäras in i sjuksalen.

De första dagarna ville han blott hem. Benet värkte, omläggningarna voro smärtsamma, febern steg, enär varet spridde sig allt högre upp i benet, och föga kunde han förtära. Jag hade därför all möda att övertala honom att stanna. Han skulle nog bli bättre, blott han förtröstade på Herren och gav sig till tåls. Hans mening var då, har han sedan berättat, att vid hemkomsten taga gift och förkorta sitt liv.

Efter en operation under kloroform funno vi den nya varsamlingen. Sedan kroppen befriats från detta gift, försvann febern, och varje dag medförde en märkbar förbättring.

Väl är han ej ännu fullt återställd, men skulle du nu hälsa på honom, där han ligger påklädd i sin säng, skulle han le mot dig och i likhet med U. säga: »De snälla människorna här på sjukhuset ha räddat mitt liv. Aldrig skall jag glömma deras godhet.»

IV.

Liu är den yngste av fyra bröder. Hans äldre bröder äro lantbrukare men älska kortleken mer än arbetet. Av dem har det ej, som kinesen säger, blivit några

verktyg. Helt nyligen ha deras föräldrar dött. En tid därefter fick Liu ont i benet. Genast kallade han först en, så en annan och så en tredje doktor. Den siste gav så skarp medicin, att stora vattenblåsor slogo upp på det värkande benet. Dessa övergingo sedan i var, vilket trängde allt djupare in i benet. Hans bröder ämnade kalla en fjärde doktor, men då bad han dem bära honom den 50 km. långa vägen till missionsstationen, vartill de voro villiga.

Nu är denne man räddad åt livet, fast han liksom Joh-sen gläntat på dödens portar. Mitt hopp är, att Kristi frälsande evangelium ock må få vinna hans själ för det eviga livet. Såväl han som alla de andra våra patienter lyssnar gärna till budskapet om Jesus Kristus.

Det är åter bilder ur lidandets värld, jag tecknat. — De bli oss så kära, våra sjuka, och ju mer arbete och omtanke de kostat oss, desto mer älska vi dem. Varje liten förbättring stärker modet både hos dem och deras vårdare. När patienten med återvunnen hälsa lämnar oss, då går en ny budbärare ut för att för lyssnande skaror berätta allt vad han hört, sett och erfarit på de kristnas sjukstuga i Macheng. Det budskapet kan ej återkomma utan frukt.

Kristus större än jag.

Då den berömde statsmannen Daniel Webster befann sig på höjdpunkten av sitt rykte, var han en dag tillsammans med ett sällskap litterärt bildade män i Boston. Sällskapet bestod av advokater, läkare, statsmän, köpmän och författare. Under måltiden kom även samtalet att beröra kristendomen. Webster bekände då sin tro på Kristi gudom.

En otroskämpe med stor litterär berömmelse satt mitt emot honom vid bordet, såg på honom och frågade:

»Kan herr Webster förstå, huru Kristus kunde vara både Gud och människa?»

Webster såg skarpt på honom och svarade:

»Nej, min herre, det kan jag ej förstå. Kunde jag förstå det, då vore Kristus icke större än jag och kunde ej vara min Frälsare. Men mitt eget beroende och min egen kraflöshet har överbevisat mig grundligt och överbevisar mig var dag om, att jag behöver en Frälsare och saliggörare.» — Den vantrogne teg.

Gymnasistmötet i Källby.

Under veckan den 19—25 juni hölls i Källby ett kristligt gymnasistmöte, anordnat av Fria Kristliga Studentföreningen och besökt av ett 40-tal personer, därav omkring 30 gymnasister.

Mötet öppnades måndagen den 19 juni kl. 9 e. m. av kandidat Bruno Nyström, som i sitt hälsningsanfö-
rande utgick från grekernas ord i Apg.: »Vi vilja se Jesus.» Därefter vidtog presentation och orientering. Ett 10-tal

elementarskolor i landet voro representerade, och skåning och norrlänning möttes i allsköns samförstånd. Man inlogerades under helt primitiva förhållanden i en lada. Måltiderna intogos i ett stort tält, där även föredragen i händelse av regn kunde hållas. Själva mötesplatsen har en idyllisk och vacker natur. Den är belägen intill Vänern, som här visar förtjusande strandpartier.

Mötet fortgick hela veckan efter följande dagordning: Kl. 7 f. m. revelj, kl. 8,30 frukost, kl. 9,15

Mellomkvarn, Källby

bibelstudium, kl. 10,30 föredrag, kl. 2 e. m. middag, kl. 7 kvällsmat, kl. 8 föredrag och kl. 10 tapto.

Bibelstudiet leddes varje dag av pastor Aug. Liljenberg, Kristinehamn. Ämnet var: »Jesus, vår föresyn.»

På tisdagen talade kand. Nyström över ämnet: »Pontus Wikner». Wikner framhölls såsom en centralfigur på det andliga livets område i vårt land. Som en värdig förebild för svensk kristen ungdom kämpade han trons goda kamp och vann. Han längtade efter renhet i tanke, ord och gärning. Hela hans liv var stämplat av Kristi Ande och utgjorde en levande protest mot den halv-

Mörkeklevs grotta, Kinnekulle.

S:t Sigfrids källa, Husaby.

het, som satt sin prägel på den officiella kristendomen.

Efter middagen sysselsatte sig de unga med idrott, badning m. m.

Fil. d:r Karl Fries, Stockholm, höll föredrag över ämnet: »Lyckas och misslyckas». Den berömde talaren drog genast genom sin sällsporda förmåga att fångsla från första början pojknarnas uppmärksamhet till sig. Han belyste med exempel ur livet, huru få de äro, som i sanning lyckas, och huru många de äro, som misslyckas. Vad människorna mest misslyckas med är arbetet på sin själs frälsning. Och dock är detta den bästa, ja enda förutsättningen för att verkligen lyckas.

Onsdagen bröt in med regn på morgonen, vilket dock frampå dagen upphörde. Föredrag hölls av missionsläraren fil. mag. Sven Wisborg om »Människovärde». En fotvandring företogs till Husaby, där fil. mag. Hedvall, Uppsala, erinrade om kristendomens gamla anor i denna del av Västergötland. D:r Palmær talade på kvällen över ämnet »Manlighet», påvisande skillnaden mellan sann och falsk sådan.

På torsdagen behandlade fil. kand. Axel Andersson ämnet »Tro» och lektor J. Walles, Stockholm, »Personlig kristendom». Med slående logik klargjorde den förre trosbegreppen. Mycket, som vi kalla »att veta» är intet annat än tro. För att kunna leva, behöver människan tro. Ett liv utan tro är ett liv utan

mening, utan mål. Tron är borgen för det eviga livet.

Andemeningen i lektor Walles' föredrag var denna: Kristendomen är något personligt, som i första hand berör individen, den är en utveckling inifrån och utåt. Kristendomen är först och sist liv, liksom Jesus var livet självt.

På fredagen samtalades över den s. k. »frågelådans» innehåll. Därjämte företogs en utflykt till Läckö, där slottet besågs.

Midsommardagen ägnades också åt en utflykt, denna gång till Blomberg och Råbäck. Ungdomarna bjödos på kaffe å Råbäck's hotell, varefter utsikten från Högekullen togs i betraktande.

Så kom slutligen dagen för mötets avslutning, den 25 juni. »Avgörelse» var ämnet för juniorsekreterare Josef Roths föredrag, vari han sökte sammanfatta innehållet i de anföranden, som förut hållits, samt ställa sina unga åhörare inför betydelsen av helhjärtad kristlig avgörelse.

Efter det ingående och rannsakande föredraget intogs en festmiddag, till vilken flera utomstående voro inbjudna.

På eftermiddagen hölls ett stort friluftsmöte, som samlat mycket folk, mellan 2,500 och 3,000 personer. Källby missionsförening och ungdomsförening frambar sin tacksamhet till gymnasistmötet genom banmästare Svantesson. Kl. 8 ägde avslutning rum. Ordf., kand. Nyström, uttryckte sin glädje över den väl-

Läckö slott.

signelse mötet skänkt och den takt och gudsfruktan, deltagarna ådagalagt. En äldre gymnast frambar gymnasternas tack till talarna och de ledande i övrigt. Kraftiga hurrarop tolkade de ungas känslor.

På måndagsmorgonen skedde uppbrott. De unga männen skulle nu ut i livet och omsätta, vad de hört och inhämtat, ut till skilda delar i vårt eget vida Sverige. Det betyder oerhört mycket, vilken ställning ungdomen intar till Jesus Kristus. Vår framtids historia måste präglas av Kristi

Ande och kärlek, om vårt land skall bli ett hem för lycka och frid.

Att möten, sådana som detta, har sin stora betydelse är visst. Bärkraften till ett rent och heligt liv ha vi i kristendomen, vilket ock många unga i sitt sanningssökande funnit. Det var ock omkring kristliga ideal de unga gymnasterna under några sommarens härligaste dagar voro samlade i Källby. Mätte den evighetssädd, som under dessa mötesdagar nedmyllades i unga hjärtan, bära rik skörd för både tid och evighet!

Strandparti vid Vänern, Källby.

Fria Kristliga Studentföreningen

hade i år på inbjudan av riksdagsman Sven Bengtsson förlagt sitt sommarmöte, det fjärde i ordningen, till hans gård Norup i nordöstra Skåne. Mötet, som hölls de sista dagarna i juni och de första i juli, bevistades av ett 40-tal av föreningens nu till omkring 110 uppgående medlemmar.

Mötet, som öppnades med välkomsthälsning av riksdagsman Sven Bengtsson samt inledningsanförande av föreningens vice ordförande, fil. mag. S. Wisborg, har liksom de föregående mötena haft karaktären av kamratmöte, men det var avsett även för utom Fria Kristliga Studentföreningen stående studenter, som intressera sig för och sympatisera med föreningens strävanden.

Som föredragshållare upptog programmet bl. a. professor Edv. Lehman, lektor J. Waller och författarinnan Anna Roos samt vidare pastorerna G. Wagnsson och C. V. Hugo från Malmö och distriktsföreståndare Joh. Hellström från Gävle.

Prof. Lehman talade över ämnet "Moderna missionstankar", varvid han gav en historisk överblick över missionens utveckling, särskilt påpekande de frikyrkliga rörelsernas betydelse för och insats i missionsarbetet. Kristendomen var, framhöll tal., ursprungligen frikyrklig, och de flesta missionsföretag ha uppstått oberoende av kyrkan. Men från att ursprungligen ha varit en frikyrklig rörelse, har missionen nu blivit en allmän

kristlig angelägenhet, som äger förmåga att som intet annat samla och förena alla kristna. Den kristna missionen är en kulturell och religiös nödvändighet, framhöll professor L. slutligen. Dess kulturella betydelse är i själva verket utomordentligt stor. Men missionens förnämsta uppgift är dock religiös, och den förkunnelse, den bringar folken, måste vara en förkunnelse om Jesus Kristus, mänsklighetens frälsare.

Lektor Jonas Walles från Stockholm höll föredrag över ämnet: "Jesus inför den nutida teologien", och professor Lehman talade om: "Moderna missionstankar" samt om: "Frikyrkliga initiativ på pedagogikens område". En ingående diskussion över ämnet: "Är en frikyrklig tidskrift av behovet påkallad" hölls ock, varjämte särskilda uppbyggelsestunder förekommo.

Ur årsmötesförhandlingarna må anföras, att medlemsantalet, som med nu nytillträdda medlemmar är 115, under året ökats med en tredjedel. Verksamheten bland gymnasister har ock utvecklats. Veckan före midsommar hölls ett lyckat gymnasistmöte vid Kinnekulle med ett 40-tal deltagare. I föreningens skriftserie ha 3 nya skrifter utgivits. Bland lokalavdelningarna är Uppsalaavdelningen fortfarande störst.

I styrelsen återvaldes till ordf. metodistpastorn fil. kand. Aug. Strömstedt. Till v. ordf. efter fil. mag. Sven Wisborg, som avsåg sig, valdes fil. d:r J. Julén, till sekreterare omvaldes fil. kand. Axel Andersson, till v. sekr. fil. kand. N. J. Nordström och till kassör fil. mag. Eva Olsson. Suppleanter blevo med. kand. Elov Laurentz och kand. Rob. Kristensson och revisorer kand. G. Johansson och R. Tur. I litteraturkommittén omvaldes fil. d:r J. Julén, fil. mag. Bernh. Johansson och fil. mag. Sven Thulin.

Tvenne kommittéer tillsattes för arbete bland gymnasister och seminarister. Ett manligt och ett kvinnligt gymnasistmöte samt ett seminaristmöte beslöts hållas nästa år.

I gymnasistkommittén invaldes kand. Bruno Nyström, ordf., fil. mag. Fr. Hedvall, kand. Rob. Kristensson, fil. kand. Zelmie Forsberg samt kand. Ellen Björkqvist och Greta Hellström, den sistnämnda som ordf. för kvinnliga avdelningen. Ledamöter i seminaristkommittén blevo magister G. Blomberg, ordf., fil. kand. Erik Olsson samt fröknarna Lilly Thorén och Astrid Svensson.

Att förmedla föredrag för gymnasistverksamheten utsågs fil. mag. Fr. Hedvall.

Nästa årsmöte skall hållas i Skagersbrunn i Värmland, vartill inbjudan mottagits från rektor Schenke. Ett halvårsmöte skall i december hållas i Stockholm och ett kvartalsmöte i Vingåker i höst.

Bed för missionen!

Dagligt bibelstudium.

Det mörka Afrika.

(Missionstext).

Månd. d. 24 juli. Ett särskilt löfte för Etiopien (Kus). Ps. 68: 29—32.

Tisd. d. 25 juli. En varning för hedningarna. Joel 3: 1—16.

Onsd. d. 26 juli. En allvarlig stund. Jer. 9: 25—26.

Torsd. d. 27 juli. Utlovad nåd. Jer. 12: 14—17.

Fred. d. 28 juli. Bön även för Afrika. Matt. 9: 35—38.

Lörd. d. 29 juli. Etiopien (Kus) skall lära känna Gud. Es. 87: 2—7; Apg. 8: 26 f.

Sönd. d. 30 juli. Etiopien skall tillfalla Herren. Es. 45: 11—25.

En fråga för varje dag:

Vilken slutsats kunna vi draga av löftet till Afrikas folk?

Vad ha vi att lära därav, att Herren varnar hedningarna?

Gripes inte ditt hjärta av ömhet vid tanke på hedningarnas nöd?

Vad gör du, för att Afrikas folk skola få höra om Guds frälsning?

Bär du Afrikas folk träget fram inför Gud?

Vad kunna vi göra för det mörka Afrika?

Vilka framsteg har missionen gjort i Afrika?

Ett tackoffer.

Vid en offerfest i E. för någon tid sedan fann man bland annat ett kuvert med följande inskrift:

"Ett tack till Gud för min första avlöning".

Inuti kuvertet låg en femkronesedel. Denna blev för dem, som räknade de insamlade medlen, en hel liten predikan. De anade väl, varifrån den kom, ehuru de endast gissade, men detta var icke det viktigaste, utan det efterföljansvärda exemplet, som här ställdes dem för ögonen.

Själv tänkte jag, då jag efteråt hörde det berättas: vid huru många tillfällen i livet ha vi inte orsak att följa detta exempel och giva Gud ett tackoffer.

Får Gud giva oss öppnade ögon för all hans nåd, så skola anledningar icke saknas.

D. M—n.

*Visa U. F. V. för Edra vänner
och bekanta och uppmana dem
att prenumerera på densamma!*

Ungdomsföreningen Senapskornet, Alunda, av vilken ett fotografi är införd i detta nr: av U. F. V., bildades den 9 april 1910 av 17 personer. Medlemsantalet är nu 29. Föreningen är ansluten till S. M. U. och till Upplands Ansgariiförbund. Den lämnar bidrag till Ansgariiförbundet samt underhåller evangelistverksamheten på platsen.

Ungdomskonferens, anordnad av Norrtäljetraktens ungdomsföreningar, hölls midsom-

på morgonen med tågen från olika delar av provinsen, så att när mötestiden var inne, voro stora människoskaror samlade, vilka stilla och uppmärksamt lyssnade till det predikade ordet.

Kl. 2 e. m. hade ungdomsförbundet sin ombudskonferens. Härvid godkändes den kallelse, som länsföreningen och styrelsen utfärdat till pastor O. Svanell att blifva gemensamt reseombud för länsföreningen och ungdomsförbundet. En bibelstudiekurs kom-

Ungdomsföreningen Senapskornet, Alunda.

mardagen i Gransätterskogen invid Norrtälje. En stor skara unga och gamla från stad och land hade samlats till den vackra platsen, där ordet förkunnades av många Herrens vittnen på såväl f. m. som e. m. Mellan de goda och givande föredragen utfördes sång av en sångkör samt av pred. Kihlgren.

En god stämning präglade hela mötet. Vädret var strålande vackert. Och alla voro glada åt den härliga dagen i naturens sköte.

Södermanlands missionsförening och frikyrkliga ungdomsförbund höll sitt gemensamma sommarmöte i Flen sönd. den 2 juli. På lörd. e. m. hölls missionsföreningens ombudsmöte, och på kvällen hölls offentliga predikningar i Betaniakyrkan. Söndagens offentliga möten hölls i Folkets park. Trots den mulna himmelen anlände mötesdeltagare

mer att hållas i Nyköping i höst, och årsmötet hålles i samband med länsföreningens årsmöte i Eskilstuna. Pastor Svanell välkomnades och avskiljdes för sitt nya kall.

På e. m. fortsattes det offentliga mötet, då efter inledningstal av ungdomsförbundets ordf., pastor D. Melchersson, föredrag hölls av magister Wikholm, missionär Walder och missionssekreterare Norberg. — Mötet avslutades med en god och stämningsfull konsert av Södermanlands frikyrkliga ungdomsallianskör jämte separatköror från Nyköping och Eskilstuna.

Ungdomsfest var midsommaraftonen anordnad i Fellingsbro missionshus. Goda och lärerika föredrag hölls av kinamissionär Tännkvist och pred. Hultkranz, varjämte förekom sång och musik. Den rymliga lokalen var fullsatt av unga män och kvinnor.

Kumla friförsamlings ungdomskrets, som härmed presenteras för U. F. V:s läsare, firade 25-årsfest den 6 och 7 sistlidne maj. Kyrkoherde Gust. Willén, som var med bland stiftarna av föreningen, jämte kandidat Bruno Nyström samt pred. K. Trygg och J. E. Sundberg medverkade vid högtiden, som var mycket skön och uppfriskande.

För att hufvudsakligen minne överlämnade ungdomskretsen till församlingen på platsen en ny svensk flagga jämte 300 kronor för predikantbostadsfonden.

kand. Bruno Nyström, höll därpå föredrag över ämnet "Jesu kärleks makt" med Matt. 28: 17, 19 som utgångspunkt. Sista talaren på f. m. var distriktsförest. O. Olofsson från Göteborg. Han talade över en vers i dagens text (Luk. 1: 76) om att bereda väg för Herren.

Härpå vidtog en två timmars rast, varunder förplägning intogs. Svarstelegram anlände från greve Hamilton under rastens lopp. Kl. 3 e. m. fortsattes mötet med ett anförande av pred. Eriksson från Stockholm,

Kumla friförsamlings ungdomskrets.

Ätradalens ungdomsförbund firade sitt 11:e årsmöte söndagen den 2 juli under stor anslutning från allmänhetens sida. I en vacker skogsbacke i närheten av Blidsberg voro ungdomar från olika håll samlade, och ordet frambars med kraft av pastorerna John Larsson från Amerika, M. Gustafsson, Storvik, och And. G. Bergh, Trollhättan. — Ulricehamns sångkör utförde sång.

Västergötlands missionsförenings ungdomsförening höll midsommardagen ungdomsmöte i Blomberg vid Kinnekulle, besökt av omkring 2,000 personer. Mötesdeltagarna hälsades välkomna af pred. G. Björk, Lundsbrunn, varefter en tacksamhetsadress avsåndes till greve Hamilton, för att han även i år upplåtit den vackra festplatsen. Här-efter höll missionsläraren, kand. Blomberg, Lidingö, ett medryckande föredrag över ämnet: "Världsövertinnare" i anslutning till 1 Joh. 5: 4, 5. S. M. U:s sekreterare,

varefter missionsläraren, fil. mag. Sven Wisborg, Lidingö, talade om "Den obesmit-tade vägen" med utgångspunkt från Ps. 119: 9. Här-efter höll distriktsförest. Olofsson föredrag över ämnet "Vår dyrbara tro" (Apg. 24: 14, 15). Juniorsekreterare Josef Roth höll så till sist föredrag över ämnet: "Den moderna Kristus" med text ur Joh. 1:a kap. Det i allo lyckade mötet avslöts med bön av pred. Yngve.

Gästriklands kr. ungdomsförbund höll lörd. och sönd. den 1 och 2 juli sitt årsmöte i Gävle. På lörd. aftonen hölls årssamman-träde under distriktsförest. Hellströms ord-förandeskap. Representerade voro 33 före-ningar genom 47 ombud. Antalet till för-bundet anslutna ungdomsföreningar är 35. Gästriklands Ansgariiförening hade för att betyga sitt intresse för ungdomsförbundets verksamhet sänt en representant, som fram-förde en hälsning från Ansgariiföreningen.

Av års- och revisionsberättelsen framgick, att samtliga ungdomsföreningar inom Häl-singland, vilka bedriva sin verksamhet enligt inom Sv. Missionsförbundet erkända principer, äro anslutna till Gästriklands kr. ungdomsförbund. Sammanlagda medlemsantalet inom dessa 35 föreningar är 2,172. I ungdomsföreningarna finnas därtill 7 junioravdelningar med 249 medlemmar. Juniorverksamheten omfattas med stigande intresse. Förbundet har under året anställt egen predikant. Inkomsterna under året ha uppgått till c:a 1,300 kr. Bland utgiftsposterna märkes kr. 283:51 till Sv. Missionsförbundets yttre mission.

På kvällen företogs en utfärd med tvenne ångare till ungdomsföreningens sommarhem å Storsand, där supé intogs. Pred. Ekström höll ett kort tal, och Betlehemskapellets hornmusikkår bjöd på musik liksom under färden på sjön.

På söndagen höllos offentliga möten i Betlehemskapellet. Förmiddagens möte inleddes av förbundets ordf., distriktsförest. Hellström, varefter goda föredrag höllos av pred. G. Ekström och E. A. Nordström. Sång utfördes av Gästriklands kr. sångarförbund. På e. m. hölls en väl besökt konsert under musikdirektör J. O. Lindbergs ledning. På kvällen hölls möte i Boulognerskogen med korta föredrag av pred. G. Hjelm, E. Kruse och distriktsförest. Hellström.

Mötet gynnades båda dagarna av det vackraste sommarväder. Kyrkan var smakfullt dekorerad. Stämningen var alltigenom god och den andliga behållningen av mötet mycket stor.

Östra härads kr. ungdomsförbund höll sitt sommarmöte i Holsby sönd. d. 2 juli. Som talare vid mötet tjänade pred. J. E. Löfgren, Rättvik, pastor E. Ullén, Indal, Gottfrid Löfgren, redaktör M. Karlgren och förbundets ordf., pred. Valfrid Andersson. Förmiddagens möte hölls i missionshuset och eftermiddagens möte i furuparken vid Holsby brunn. Omkring 2,000 personer hade sammankommit till denna ungdomens högtidsdag.

Väster-Bergslagens ungdoms- och söndags-skolmöte hölls under midsommarhelgen i Söderbärke. Första dagen voro förhandlingarna enskilda, då viktiga frågor rörande barnens och ungdomens andliga fostran och vård dryftades. På kvällen var anordnad aftonunderhållning med föredrag, sång och musik. Under söndagen förekom först möte med söndagsskollärare. Därefter höllos offentliga möten med predikningar både på f. m. och e. m. Medverkande voro samtliga predikanter inom Väster-Bergslagens missionsförsamlingar. Mycket folk besökte de offentliga mötena, och Guds Ande verkade kraftigt med det predikade ordet.

Arvika missionsf. s ungdomsförening Sten invigde sönd. den 2 juli sitt nyuppförda sommarhem, vilket är beläget på en vacker udde i Kyrkviken. Det är en paviljong med veranda åt öster och söder och innehåller en större sal, rymmande 100 à 150 personer, samt kök. Det är omgivet av skuggiga träd, och från verandan synes den vackra viken.

Vid invigningsfesten höllos tal av pred. Mouchard, Arvika, och Fryksén från Jönköping. Sång utfördes av missionsföreningens sångkör och musik av Frälsningsarméns basunkör. Ävenså förekom servering. Mycket folk var samlat, och aftonen var härlig.

Väsby kr. ungdomsförening hade midsom-mardagen anordnat ett större friluftsmöte på den vackra sluttningen af Brunkebergsåsen vid Johannesdal. Mötet gynnades av härligt väder samt av synnerligt stor tillslutning. Vid mötet predikade pred. F. A. Björck och Ek samt pastor Hj. Svensson. Sång och musik utfördes av Väsby musikförening och stråkorkester, varjämte förekom kaffe-servering. En mycket god stämning rådde under hela mötet.

Stina Steenberg, medlem av Löts kr. ufg, fick den 12 febr. hembud, endast 22 år gammal. Genom sitt soliga lynne och sin fasta tro på Gud spred hon under sin korta levnad Guds kärleks solsken omkring sig. Det lidande, som slutligen ändade hennes liv, var långt och svårt. Men hon klagade aldrig. Stort är tomrummet efter henne. Vile hon i frid!

Anna Johansson, medlem av Asklanda och Ornunga ufg, vigdes sistlidne påskdag till gravens ro. Hon var vid sin bortgång 26 år. Sedan 1913, då hon blev omvänd, har hon tillhört föreningen, där hon dock ej länge kunde deltaga i verksamheten till följd av sjukdom. Hennes arbetsfält var hemmet, där hon var som ett värmande solsken. Hon längtade efter Frälsaren och skildes från jordlivet i ljuvlig frid.

Vilma Ulander, medlem av Hedesunda ufg, avsmnade i fast förtröstan på sin Frälsare den 27 april, endast 17 år gammal. Hennes väsen var lugnt och stilla, och hon hade levat i trosförening med Herren allt ifrån barndomen. Ehuru hennes lidande var långt, kom aldrig ett klagande ord över hennes läppar. I tålmod, renhet och gudsfruktan var hon ett föredöme i hemmet. Lycklig och trosfrimodig gick hon över gränsen. Hennes smyckade, vita kista bars av sex vitklädda flickor till graven.

Karl Albin Jansson, medlem av Vesslands friförs. ufg, hemkallades efter en kort sjukdom den 23 maj, 18 år gammal. Han hade aldrig varit borta från Gud, och under senast gångna året började han att med liv och hänförelse verka för Herren i söndags-skolan och vid ungdomsmötena. Saknaden efter honom är stor. Frid över hans minne!

Sjuksköterskan *Ester Andersson*, medlem av Väsby kr. ufg, fick efter några månaders sjukdom hembud sisl. pingstafton, 22 år gammal. Hon lämnade ett stort tomrum efter sig, särskilt i musikföreningen, där hon villigt tjänade. Hennes favoritsång var: "Han brister snart, min silvertråd". Den sången sjöng hon så gärna, föga anande, att hennes livstråd så snart skulle brista. Må vi få möta henne inför Lammets tron, där sången skall dåna likt brusset av många vatten!

En dag i sänder.

Vilken välsignad förmån att få taga en dag i sänder. Vem som helst kan bära sin börda, huru tung den än är, tills kvällen kommer. Vem som helst kan utföra sitt arbete, huru hårt det än är, tills skymningen faller på. Vem som helst kan vara mild, tålig, kärleksfull och god, tills solen går ned. En dag i sänder — det är just vad livet innebär för oss.

Från min ungdom minnes jag följande vers, som ofta sjöngs:

"Skynda, skynda och tag,
Tag Guds rike i dag,
Se, det väntar, det väntar på dig.
Dina synder de kunna förlåtas i dag
Och all salighet skänkas åt dig.
Säg åt världen farväl,
::: Var ej lustarnas träl, :::
När som Jesus har dyrköpt din själ."

Hur lyda de övriga verserna i sången?
Var återfinnes den?
Vem är författaren?
Har i flera år önskat finna den. Tacksam
för fullst. svar på frågorna.

Farbror Benjamin.

Svaren sändas till Red. av U. F. V.,
Barnhusg. 10, Stockholm C.

Att observera.

Tidningarnas prenumerationsavgifter.

Enligt styrelsens beslut komma vi att i år såsom förlidet är utsända första numret för augusti månad av våra tidningar belagt med postförskott på de resterande prenumerationsavgifterna. Vi ha dock redan nu velat erinra om detta, så att våra medhjälpare, prenumerantsamlarna, i tid kunna vidtaga åtgärder för att indriva resterande eller återstående prenumerationsavgifter av tidningarnas abonnenter. Vi ha beräknat, att vid den tiden böra alla, som prenumererat på tidningarna, ha inbetalt arvodet till prenumerantsamlarna.

På samma gång må detta meddelande gälla såsom en påminnelse till prenumeranterna att inbetala den bestämda avgiften till de vänner, som åtagit sig tidningarnas spridning. Det är i många fall ingen lätt sak för dem att förskottera medlen.

Sv. Missionsförbundets Förlag.

Ännu är det ej för sent att prenumerera
på *Ungdomsvännen Friska Vindar* för 1916.